

1020.

**Rozporządzenie
Prezydenta Rzeczypospolitej**

z dnia 28 grudnia 1924 r.

o prawie o domach składowych.

Na podstawie art. 1 E p. 6 i art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. № 71, poz. 687) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1924 r. stanowią co następuje:

I. Zasady ogólne.

Art. 1. Przedsiębiorcą składowym jest, kto zawodowo przyjmuje towary na skład i przechowanie. Przedsiębiorca składowy jest kupcem. Czynności prawne, które uskutecznią w wykonywaniu przedsiębiorstwa, są czynnościami handlowymi.

Nie jest składem w rozumieniu niniejszego prawa umowa, mocą której przedsiębiorca składowy nabyla na złożonych przedmiotach własność i jest tylko obowiązany zwrócić równą ilość przedmiotów tego samego rodzaju.

Art. 2. Pieniądze i papiery wartościowe nie są towarem w znaczeniu art. 1.

Przepisy skarbowe określają, czy i pod jakimi warunkami przedmioty monopolu państwowego, przedmioty obciążone podatkiem spożywczym oraz zagraniczne nieocłone towary mogą być przyjmowane na skład.

Art. 3. Przedsiębiorca składowy odpowiada za przestrzeganie staranności kupieckiej. Odpowiada on za zniszczenie, uszkodzenie lub ubytek złożonego u siebie towaru, chyba że przyczyną tego były okoliczności, którym staranność porządnego kupca nie mogła zapobiec.

Odpowiada on za czyny i zaniechania osób w swoim przedsiębiorstwie zatrudnionych.

Za dokonanie wymaganych starannością kupiecką czynności konserwacyjnych odpowiada, choćby był przez składającego od ich dopełniania zwolniony.

W drodze rozporządzenia może być dla poszczególnych towarów oznaczony normalny procent ubytku przez ususzkę lub zanik (cało), za który przedsiębiorca nie odpowiada.

Przedsiębiorca składowy jest obowiązany w razie wynikłego sporu udowodnić, że w danym przypadku przestrzegał staranności kupieckiej.

Art. 4. Jeżeli towar, który przedsiębiorcy składowemu nadesłano, znajduje się przy odbiorze w uszkodzonym lub wadliwym stanie, nazewnątrz widocznym, to przedsiębiorca składowy jest obowiązany dokonać czynności potrzebnych do zachowania praw składającego wobec przewoźników lub szyprów.

Art. 5. Przy przyjęciu towaru na skład przedsiębiorca powinien, o ile to możliwe, zapisać w osobnej księdze, której pozycje będą zaopatrzone bieżącymi numerami, imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i adres osoby składającej. W księdze tej należy nadto uwidocznic nazwiska i adresy prawonabywców. Pod wskazanym adresem zawiadomi przedsiębiorca składającego względnie jego prawonabywców o wydarzeniach ważnych ze względu na ochronę ich praw oraz o wydarzeniach dotyczących stanu towaru.

Art. 6. Jeżeli towarowi grozi zepsucie, a niema na to czasu, aby zażądać od składającego poleceń, albo jeżeli składający zwleka z wydaniem zarządzeń, to przedsiębiorca składowy może spowodować sprzedaż towaru przez publiczną licytację (art. 54).

Art. 7. Ubezpieczyć towar należy tylko w przypadkach, jeśli składający tego zażąda, lub jeśli dla danego towaru istnieje taki zwyczaj handlowy.

Towary łatwo zapalne nie mogą być złożone w jednym pomieszczeniu z towarami mniej na to niebezpieczeństwo narażonemi.

Art. 8. Przedsiębiorca składowy powinien zezwolić oddającemu na skład na oglądanie towaru w godzinach biurowych, na pobranie próbek, dzielenie lub łączenie towaru i na przedsięwzięcie czynności, mających na celu zachowanie towaru w dobrym stanie.

Podział lub łączenie towaru mają być uwidocznione w księdze magazynowej.

Art. 9. Przedsiębiorca składowy może za pisemną zgodą składających łączyć towary zamienne należące do kilku właścicieli (alla rinfusa) tylko w tym przypadku, jeśli towary te są jednakiego rodzaju i dobroci.

Ze złączonego w ten sposób towaru wyda przedsiębiorca składowy każdemu składającemu część na niego przypadającą bez zasięgania zgody innych interesowanych.

Art. 10. Składający ma prawo żądać wydania złożonego na skład towaru każdego czasu w godzinach biurowych, nawet przed upływem umówionego czasu trwania składu.

Art. 11. Przedsiębiorca składowy nie może żądać odebrania towaru przed upływem umówionego czasu trwania składu, a jeżeli ten czas nie został oznaczony, przed upływem 3 miesięcy od jego złożenia. Umówiony czas trwania składu uważa się za przedłużony na czas nieoznaczony, jeżeli przedsiębiorca składowy na 15 dni przed jego upływem nie

zażąda (art. 5) listem poleconym, aby go w terminie umówionym odebrano.

Przedsiębiorca składowy może umowę składu, zawartą na czas nieoznaczony wypowiedzieć z zastrzeżeniem podanem w zdaniu 1 ustępu 1; termin wypowiedzenia wynosi 30 dni.

Jeżeli składający nie odbiera towaru pomimo, że umowa składu została rozwiązana wskutek wypowiedzenia lub upływu terminu, to przedsiębiorca składowy może towar złożyć na jego koszt i niebezpieczeństwo w domu składowym publicznym, u innego przedsiębiorcy składowego, lub u trzeciej osoby. Może on jednak wykonać to prawo tylko, jeżeli zawiadomił składającego na 15 dni naprzód listem poleconym o powyżej oznaczonych skutkach nieodebrania towaru.

Przedsiębiorca składowy może żądać odebrania towaru przed upływem czasu trwania składu, oraz bez wypowiedzenia, jeżeli zachodzi ważna przyczyna. Także i w tym wypadku powinien, o ile to możliwe, składającemu zakreślić odpowiedni termin i zawiadomić go listem poleconym o skutkach nieodebrania towaru w terminie.

Art. 12. Przedsiębiorca składowy ma prawo żądać należności składowej w umówionej lub zwyczajem przyjętej wysokości. Należność oblicza się w braku odmiennej umowy według rzeczywistego trwania czasu składu, choćby umówiony czas trwania składu (art. 10 i 11) był dłuższy.

Art. 13. Zwrotu wydatków poczynionych na odbiór towaru, na zapłacenie przewoźnego, cła, podatku spożywczego oraz na ubezpieczenie towaru może przedsiębiorca składowy domagać się bezzwłocznie po uskutecznieniu tych wydatków.

Zwrotu innych na towar poczynionych wydatków oraz uiszczenia opłaty składowej może przedsiębiorca składowy domagać się co trzy miesiące, licząc od złożenia towaru, a o ile towar przedzostaje odebrany, przy odbiorze. Przy odbiorze częściowym może żądać on uiszczenia stosunkowej części tych należności z tem zastrzeżeniem, aby pozostała reszta towaru dostatecznie zabezpieczała wiarytelność przedsiębiorcy.

Art. 14. Dla zabezpieczenia poczynionych wydatków oraz opłaty składowej służy przedsiębiorcy składowemu prawo zastawu na złożonym towarze, dopóki go ma w swem posiadaniu lub może nim rozporządzać za pomocą ceduł morskich, dowodów ładunkowych lub składowych.

Art. 15. Roszczenia przeciw przedsiębiorcy składowemu z tytułu zaginięcia, ubytku, uszkodzenia albo spóźnionego wydania towaru przedawniają się w jeden rok.

Przedawnienie roszczenia z tytułu ubytku lub uszkodzenia towaru rozpoczyna się z upływem dnia, w którym nastąpił odbiór złożonego towaru; przedawnienie roszczenia z tytułu spóźnionego wydania towaru rozpoczyna się z upływem dnia, w którym wydanie powinno było nastąpić; przedawnienie roszczenia z tytułu zaginięcia towaru zaczyna biec z upływem dnia, w którym przedsiębiorca składowy zawiadomił składającego o zaginięciu towaru.

Kto zamierza wystąpić przeciw przedsiębiorcy składowemu z roszczeniem z tytułu ubytku lub uszkodzenia towaru, ma pod rygorem utraty tych roszczeń bezzwłocznie po stwierdzeniu tych faktów przedsiębiorcę składowego zawiadomić o treści swego roszczenia.

Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeśli zaginięcie, ubytek, uszkodzenie lub spóźnione wydanie towaru zostały rozmyślnie spowodowane przez przedsiębiorcę składowego.

II. Domy składowe publiczne.

1. Przywileje i koncesje.

Art. 16. Domem składowym publicznym jest przedsiębiorstwo składowe, które na mocy koncesji uprawnione jest:

1) do wystawiania pozbywalnych przez indos dowodów składowych oraz

2) do dokonywania na żądanie składającego publicznej sprzedaży złożonych u siebie towarów.

Art. 17. Dom składowy publiczny może powstać tylko na mocy koncesji rządowej.

Koncesji udziela Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu i z innymi zainteresowanymi ministrami.

Domy składowe publiczne, o ile mają przechowywać przedmioty, wymienione w art. 2 ust. 2, muszą uzyskać nadto specjalną koncesję od Ministra Skarbu w myśl przepisów skarbowych.

Art. 18. Koncesja wymieniona w art. 17 ust. 2 ma zawierać:

1) oznaczenie terminu, w którym najpóźniej dom składowy publiczny powinien rozpocząć działalność;

2) nazwę instytucji finansowej, w której mają być składane kwoty w myśl art. 29 l. 8;

3) wysokość kaucji, przed złożeniem której dom składowy publiczny czynności swych nie może rozpocząć.

Nadto koncesja może zawierać postanowienie co do udziału Skarbu Państwa w zyskach przedsiębiorstwa.

Urzymanie koncesji nakłada na dom składowy publiczny obowiązek stałego bez przerw wykonywania przedsiębiorstwa.

Koncesja może być wydana na czas oznaczony; może być za zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu odstąpiona innej osobie. Za odstąpienie koncesji uważa się także zmianę osób wchodzących w skład spółki, która otrzymała koncesję. Postanowienie to nie odnosi się do zmiany uczestników w spółce akcyjnej, w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, w spółdzielni oraz do zmiany komandytystów.

Art. 19. Podanie o udzielenie koncesji ma zawierać:

1) imię i nazwisko, ewentualnie firmę ubiegającego się, tudzież firmę, pod którą dom składowy publiczny ma być prowadzony. Jeżeli ubiegającym się jest spółka, należy podać jej prawny charakter, statut, zakres działania zarządu, wykaz kapitału składowego, wyciąg z rejestru handlowego;

2) oznaczanie miejscowości i miejsca, gdzie dom składowy publiczny ma być utworzony, szkic i opis budynku oraz wewnętrznego urządzenia;

3) jeśli dom składowy publiczny ma być założony w bliskości wielkich arterij komunikacyjnych (port, rzeka splawna, jezioro, kolej żelazna, lotnisko), określenie stosunków prawnych i warunków technicznych, wśród których odbywać się będzie korzystanie z tych arterij;

4) oznaczenie towarów, które mogą być przyjmowane na skład;

5) projekt regulaminu składowego.

Do podania powinny być dołączone dokumenty odnoszące się do obywatelstwa osoby ubiegającej się o koncesję.

Art. 20. Przed udzieleniem koncesji należy zasięgnąć o osobie ubiegającej się opinii miejscowych oraz pobliskich organizacyj gospodarczych.

Kaucja (art. 18/L. 3) jest przeznaczona na zabezpieczenie wszelkich pretensyj do domu składowego publicznego z tytułu prowadzenia przedsiębiorstwa. Może ona polegać na zabezpieczeniu hipotecznym lub być złożona w gotówce, w obligacjach Skarbu Państwa lub w papierach wartościowych wyposażonych w przywilej bezpieczeństwa pupilarnego.

Związki samorządowe mogą być zwolnione od obowiązku złożenia kaucji.

Art. 21. W koncesji można szczegółowo wymienić towary do składu dopuszczone lub pewne towary od przechowywania wyłączyć.

Odmowa koncesji lub jej ograniczenie następuje bez podania uzasadnienia.

Art. 22. Imię i nazwisko kierownika lub kierowników domu składowego publicznego oraz ich zmiana powinna być podana do wiadomości Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 23. Regulamin (art. 19 L. 5) domu składowego publicznego podlega zatwierdzeniu przez Ministra Przemysłu i Handlu. W regulaminie tym muszą być jasno i dokładnie oznaczone warunki korzystania z domu składowego publicznego i z jego urządzeń.

Ma on w szczególności zawierać postanowienia o ogłoszeniu regulaminu, taryfy, ulg taryfowych i każdorazowych ich zmian, o udzielaniu na towar zaliczek (art. 26), tudzież o ogłaszaniu wykazów statystycznych.

Art. 24. Postanowienia umowne, zawierające dla składającego uciążliwsze warunki, niż przepisane niniejszem prawem, są nieważne.

Art. 25. Taryfa opłat domu składowego publicznego za przechowywanie towarów i za czynności manipulacyjne i konserwacyjne powinna być podana do wiadomości Ministra Przemysłu i Handlu. Należy ją wywiesić w domu składowym w miejscu łatwo widocznym.

Minister Przemysłu i Handlu może za pomocą rozporządzenia wydać dla domu składowego publicznego taryfę maksymalną.

Pobieranie opłaty składowej za dłuższy okres niż za czas, przez który towar znajdował się na skła-

dział, jest dopuszczalne o tyle, o ile to jest przewidziane w regulaminie.

Art. 26. Domowi składowemu publicznemu nie wolno, pod rygorem utraty koncesji, zawierać na własny lub na cudzy rachunek czynności handlowych co do takich towarów, które koncesja pozwala na skład przyjmować. Wolno mu jednak udzielać zaliczek na złożone towary.

Art. 27. Osobom, które się regulaminowi poddadzą, nie można w granicach pojemności domu składowego publicznego lub jego działów, odmówić przyjęcia towaru na skład i przechowanie.

Przyjmowanie towarów powinno się odbywać w porządku chronologicznym zgłoszeń.

Dom składowy publiczny nie może poszczególnym klientom udzielać osobistych ulg i zniżek; taryfa może ustanawiać ulgi i zniżki natury przedmiotowej, jako to: taryfę degresywną dla wielkich ilości złożonego towaru, lub za długi okres składu.

Biorącym zaliczkę nie można jednak udzielać ani pierwszeństwa w przyjęciu towaru, ani ulg lub zniżek.

Art. 28. Dom składowy publiczny jest obowiązany ubezpieczyć od ognia na koszt składającego przyjęty na przechowanie towar, jeżeli nie udzielono odmiennego polecenia.

Towar, na którym ciążyą należności skarbowe, musi być ubezpieczony na koszt składającego co najmniej do wysokości rzeczonych opłat.

Do odbioru kwoty należnej od zakładu ubezpieczeń jest uprawniony dom składowy publiczny lub osoba przez niego upoważniona.

2. Dowody składowe.

Art. 29. Dom składowy publiczny wyda składającemu na jego żądanie na złożone u siebie towary dowód składowy. Dowód ten, wycięty z księgi jukstowej, składa się z dwóch połączonych ze sobą, lecz dających się oddzielić części, a mianowicie z rewersu czyli składowego dowodu posiadania i z warrantu, czyli składowego dowodu zastawniczego.

Obie części dowodu składowego muszą opiewać na zlecenie, wzajemnie się na siebie powoływać i zawierać:

1) firmę domu składowego, datę przyjęcia towaru na skład, datę wystawienia i podpis zarządu;

2) numer dokumentu zgodny z numerem bieżącym księgi jukstowej;

3) imię i nazwisko oraz adres składającego;

4) dokładne oznaczenie ilości, rodzaju, ewentualnie także szczególnych znamion towarów;

5) wzmiankę, w jakim zakładzie, na jaką kwotę i na jaki czas towar został ubezpieczony;

6) okres, na jaki towar złożono, jeśli taki okres został oznaczony;

7) wzmiankę, czy i w jakiej wysokości ciąży na towarze cło, podatek spożywczy lub inne opłaty skarbowe, wydatki zaliczone przez dom składowy na towar i jego należności; nadto uwidocznienie należy pozycję taryfy, odnoszącej się do bieżącej należności składowej;

8) oznaczenie instytucji finansowej (banku domicylowego), w której składa się na rzecz posiadacza dowodu składowego lub jego części przypadające im w myśl tego prawa kwoty.

Art. 30. Obie części dowodu składowego można przenosić przez indos łącznie albo oddzielnie.

Dopóki obie części są przenoszone łącznie, indos rewersu pociąga za sobą także przeniesienie warrantu.

Art. 31. Pierwszy indos na oddzielnym warrancie musi zawierać:

1) imię i nazwisko oraz adres indosatariusza;

2) oznaczenie wraz z należnościami ubocznymi kwoty pieniężnej, dla której zabezpieczenia ustanawia się na towarze prawo zastawu;

3) termin płatności tej wierzytelności.

Dane powyższe należy umieścić na rewersie. Dosłowną treść indosu należy wpisać do księgi jukstowej, a zarząd domu składowego powinien poświadczyc zarówno na rewersie, jak na warrancie dokonanie tego wpisu z podaniem jego daty.

Zaniebdanie którejkolwiek w tym artykule ustanowionej formalności pociąga za sobą nieważność indosu.

Art. 32. Do indosów dowodu składowego lub jego części należy stosować odpowiednio postanowienia art. 11, 12, 13, 15, 16 i 19 prawa wekslowego z dnia 14 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. № 100, poz. 926).

Art. 33. Jeżeli wystawiono dowód składowy, to do umownego przeniesienia własności towaru konieczne jest wręczenie rewersu.

Prawny posiadacz rewersu (art. 15 prawa wekslowego) będzie uważany za właściciela towaru. Jeżeli przenosi się rewers po oddzieleniu [indosowanego warrantu, to indosatariusz rewersu nabywa prawo obciążone zastawem posiadacza warrantu.

Art. 34. Jeżeli wystawiono dowód składowy, to do ustanowienia prawa zastawu na złożonym towarze koniecznym jest wręczenie wierzycielowi indosowanego na niego warrantu (art. 31).

Art. 35. Jeżeli przed odłączeniem indosowanego warrantu zanotowano na rewersie uchwałę sądową, mocą której prawa jego posiadacza w rozporządzeniu towarem zostały przeniesione lub ograniczone, to indos warranta jest niedozwolony, a zarząd domu składowego odmówi wpisu do księgi jukstowej pierwszego indosu warrantu i w księdze tej uczyni odpowiednią adnotację.

Art. 36. Ani towary, na które dowód składowy wystawiono, ani prawa przysługujące na złożonym towarze posiadaczowi rewersu lub warrantu nie mogą być przedmiotem żadnych środków egzekucyjnych.

Egzekucji podlega wyłącznie dowód składowy lub jedna z jego części.

Art. 37. Legitymowany w myśl art. 15 prawa wekslowego posiadacz obu części dowodu składowego może za zwrotem kosztów żądać wystawienia nowego dowodu składowego bezpośrednio na swoje nazwisko. Może on również, o ile temu nie sprze-

ciwiają się przepisy skarbowe, zażądać podziału złożonego towaru na części i wystawienia osobnego dowodu składowego na każdą z tych części.

Żądanie to może być postawione łącznie przez posiadaczy obu części dowodu składowego. Nowe dowody składowe mogą być zaopatrzone datą wystawienia pierwotnego dokumentu, ten ostatni zostanie przez dom składowy ściągnięty i unieważniony.

Prawo oglądania towaru w czasie oznaczonym przez regulamin przysługuje tak posiadaczowi rewersu jak i warrantu.

Art. 38. Posiadacz rewersu może żądać za jego zwrotem wydania towaru (art. 10) tylko w tym przypadku, jeżeli zwróci warrant, albo wykaże poświadczeniem banku domicylowego, że złożył kwotę, zabezpieczoną prawem zastawu warrantu.

Art. 39. Kwoty wpłacone do banku domicylowego na rzecz posiadaczy rewersów i warrantów będą złożone na imię domu składowego i wypłacane uprawnionym na polecenie tego domu.

W księgach banku domicylowego konto przeznaczone na zaspokojenie posiadaczy powyższych dokumentów musi być prowadzone oddzielnie od ewentualnego własnego konta domu składowego.

W stosunku do wierzycieli domu składowego kwoty złożone na tem koncie uważa się za własność posiadaczy rewersów i warrantów.

Art. 40. Z chwilą upływu terminu płatności wierzytelności zabezpieczonej zastawem towaru wypłaci bank domicylowy posiadaczowi warrantu kwotę na jego rachunek złożoną za zwrotem tegoż.

Jeżeli posiadacz rewersu złożył przed jej płatnością kwotę zabezpieczoną prawem zastawu towar obciążającą, to posiadacz warrantu może zażądać natychmiast jej wypłacenia.

Art. 41. W razie niewykupienia warrantu w dniu płatności prawny posiadacz powinien postarać się o stwierdzenie protestem bezskutecznego przedstawienia tegoż do zapłaty bankowi domicylowemu, a to pod rygorem utraty prawa zwrotnego poszukiwania.

Protest z powodu nieotrzymania zapłaty lub otrzymania niepełnej zapłaty musi być założony w dzień płatności wierzytelności lub w ciągu dwóch dni powszednich po tym dniu.

Do tego protestu stosują się odpowiednio postanowienia artykułów 37, L. 1, 78, 79, 84, 85 ust. 1, 86, 87 i 90—93 prawa wekslowego z dnia 14 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 926).

Protest z powodu niedokonania zapłaty można zastąpić poświadczeniem banku domicylowego, iż warrant przedłożony do zapłaty nie został wykupiony. Zapisek ten (certyfikat) ma być umieszczony na warancie, a treść jego wpisana do osobnej bieżącymi numerami zaopatrzonej księgi.

Art. 42. Prawo zastawu posiadacza warrantu, jak niemniej ustawowe prawo zastawu domu składowego publicznego realizuje się przez publiczną sprzedaż towaru w drodze licytacji.

Art. 43. Sprzedaż z powodu niewykupienia w terminie warrantu powinna być zarządzona w cza-

sie możliwie najkrótszym, nie może się jednak odbyć wcześniej, jak w 3 dni po zgłoszeniu na piśmie wniosku.

Jeżeli wniosek ten nie został zgłoszony w przeciągu 30 dni od upływu terminu do założenia protestu, to posiadacz warrantu traci prawo zwrotnego poszukiwania.

Art. 44. Sprzedaż celem zaspokojenia wierzytelności domu składowego publicznego nie może odbyć się wcześniej, jak w 15 dni po upływie umownego okresu składu, a jeżeli towar złożony lub skład przedłużono na czas nieoznaczony, nie wcześniej jak po upływie 15 dni od terminu, na który skład wypowiedziano. Dom składowy ogłosi jednorazowo w dziennikach na ogłoszenia wpisów do rejestru handlowego przeznaczonych, że towar w razie niezapłacenia wierzytelności domu składowego w przeciągu dni 15 od daty ogłoszenia zostanie sprzedany.

Ogłoszenie następuje na koszt posiadacza rewersu. Wezwanie ma podawać dzień wystawienia i numer bieżący rewersu, imię i nazwisko składającego, ilość i rodzaj towaru, oraz wysokość zalegającej wierzytelności.

Art. 45. Sprzedaż publiczna odbywa się w sposób przewidziany w artykule 56 niniejszego prawa.

W tym samym trybie dokonywa dom składowy publiczny także sprzedaży towarów zagrożonych zepściem (art. 6).

Art. 46. Z ceny osiągniętej przy sprzedaży po myśli art. 45 dokonanej, tudzież z kwoty wypłaconej tytułem odszkodowania przez zakład ubezpieczeń dom składowy publiczny zaspokoi ciężące na towarze należności w następującym porządku:

- 1) koszty sprzedaży;
- 2) nieuiszczone od towarów opłaty skarbowe;
- 3) zabezpieczone ustawowem prawem zastawu należności domu składowego publicznego (art. 14);
- 4) wierzytelność posiadacza warrantu wraz z należnościami ubocznymi.

Jeżeli w dniu spłaty wierzytelności posiadacza warrantu wierzytelność ta nie jest płatną, należy od niej potrącić dyskonto, obliczone według urzędowej stopy Banku Polskiego. Dyskonto to przypada posiadaczowi rewersu.

Art. 47. Jeżeli posiadacz warrantu otrzymuje pełne zaspokojenie należy warrant ściągnąć i unieważnić, a nieuważnienie zanotować w księdze jukstowej.

O ile posiadacz warrantu nie zgłosił się w ciągu 3 dni po odbiór swej wierzytelności, należy pełną przypadającą mu sumę złożyć bezzwłocznie na jego rachunek w banku domicylowym.

Ewentualną nadwyżkę wypłaci dom składowy publiczny posiadaczowi rewersu i ściągnie pokwitowany rewers oraz skutecznie odpowiednią wzmiankę w księdze jukstowej.

O ile posiadacz rewersu nie zgłosił się w ciągu 3 dni, dom składowy publiczny bezzwłocznie złoży przypadającą mu kwotę na jego rachunek w banku domicylowym.

Art. 48. Jeżeli posiadacz warrantu nie otrzymuje pełnego zaspokojenia, należy na warrancie zaznaczyć częściową zapłatę, zapisek ten podpisem zarządu domu składowego publicznego zaopatrzyć i w księdze jukstowej uwidocznic, a warrant zwrócić posiadaczowi.

Art. 49. Zwrotne poszukiwanie części wierzytelności, niepokrytej przez cenę uzyskaną przy sprzedaży lub przez sumę wypłaconą przez zakład ubezpieczeń, odbywa się w myśl postanowień prawa wekslowego (art. 42, 45—49, 52, 53, 70—84) z tą różnicą, że ani posiadacz, ani indosanci warrantu nie mają obowiązku zawiadamiać poprzedników o zdarzeniach powodujących zwrotne poszukiwanie.

Art. 50. Każdy indosant dowodu zastawniczego ma prawo także wykupić (art. 48 i 49 prawa wekslowego).

Art. 51. Roszczenie posiadacza warrantu, który dopełnił czynności zachowawczych, przepisanych art. 41 niniejszego prawa, przedawnia się w 6 miesięcy od sprzedaży towaru. Zwrotne roszczenia indosantów warrantu między sobą przedawniają się w 6 miesięcy od dnia, w którym indosant wykupił warrant, albo w którym mu doręczono skargę (art. 70 prawa wekslowego).

Art. 52. Do przerwy tego przedawnienia stosować należy postanowienia art. 71 do 74 prawa wekslowego.

Art. 53. Rewers i warrant podlegają umorzeniu w myśl art. 94, 95 i 98 prawa wekslowego. O wdrożeniu postępowania amortyzacyjnego zawiadomi sąd dom składowy oraz bank domicylowy.

Sześćdziesięciodniowy okres do okazania sądowi zaginionego dokumentu biegnie dla dowodów składowych z nieoddzielonym warrantem oraz dla rewersów od 1 dnia po upływie okresu składu, a jeśli ten nie został oznaczony lub jeśli termin ten już upłynął, od ogłoszenia sądowego wezwania o okazanie dokumentu.

Dla zaginionych warrantów okres ten biegnie od ogłoszenia sądowego wezwania.

Sąd może przed wydaniem orzeczenia o umorzeniu udzielić ubiegającemu się o umorzenie rewersu upoważnienia do odebrania towaru, a starającego się o umorzenie warrantu upoważnić do wykonania praw z niego płynących, jeśli osoby te złożą dostateczne zabezpieczenie.

3. Postanowienia karne.

Art. 54. Przekroczenie wydanych niniejszym prawem dla domów składowych publicznych postanowień oraz niestosowanie się do wydanych regulaminów podlega, niezależnie od zastosowania surowszych kar, przewidzianych ustawami karnymi tudzież ustawami i rozporządzeniami skarbowymi, karze porządkowej od 100 do 10.000 złotych. Do wymierzenia kar porządkowych uprawniona jest władza administracyjna I instancji.

Art. 55. W razie ciężkiego lub więcej niż jednorazowego przekroczenia niniejszego prawa, rozpo-

ządzeń dla jego wykonania wydanych, albo regulaminu, może Minister Przemysłu i Handlu koncesję odebrać.

4. Postanowienia przejściowe.

Art. 56. Aż do wprowadzenia jednolitych przepisów licytację normujących tryb publicznej sprzedaży, o którym mowa w art. 6 i 45, przeprowadzać będzie w okręgu sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu, tudzież w górnośląskiej części okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach komornik sądowy lub notariusz; w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie, Lwowie i w cieszyńskiej części okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach urzędnik wyznaczony w tym celu przez władzę administracyjną; w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, w Lublinie i w Wilnie komornik sądowy na polecenie właściwego sądu pokoju albo delegat władzy administracyjnej I instancji.

5. Postanowienia końcowe.

Art. 57. Z dniem 1 lipca 1925 r. gasną uprawnienia przedsiębiorstw składowych, którym na podstawie własnych statutów przysługiwało prawo wystawiania dowodów składowych. Przedsiębiorstwom tym będzie jednak w myśl art. 16 udzielona koncesja, jeżeli do 31 marca 1925 r. wniosą udokumentowane podania oraz złożą do zatwierdzenia regulamin odpowiadający wymaganiom niniejszego prawa.

Domom składowym, którym na podstawie koncesji lub upoważnienia rządowego przysługiwało prawo wystawiania dowodów składowych, będą wydane nowe koncesje w myśl art. 16 niniejszego prawa, jeżeli do dnia 31 marca 1925 roku przedstawią dawną koncesję, względnie upoważnienie rządowe, oraz złożą do zatwierdzenia regulamin, odpowiadający wymaganiom niniejszego prawa. Niezastosowanie się do niniejszego przepisu pociągnie za sobą utratę z dniem 1 lipca 1925 r. koncesji względnie upoważnienia rządowego do wystawiania dowodów składowych.

Aż do dnia 1 lipca 1925 r. do czynności prawnych zawieranych przez przedsiębiorstwa, o których wyżej mowa, mają zastosowanie przepisy dotychczas obowiązujące.

Art. 58. Prawo niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r., a na obszarze województwa śląskiego z dniem ogłoszenia zgody na nie Sejmu Śląskiego w Dzienniku Ustaw Śląskich.

Art. 59. Z dniem wejścia w życie niniejszego prawa tracą moc obowiązującą art. 776—819 i 821—825 ustawy handlowej rosyjskiej (Zbiór Praw Tom XI część II); ustawa austriacka o zakładaniu i prowadzeniu składowych domów publicznych z 29 kwietnia 1889 r. (Dz. Pr. Państwa № 64); §§ 416—424 kodeksu handlowego niemieckiego; wreszcie §§ 434—452 węgierskiej ustawy handlowej (Artykuł Ustaw XXXVII z r. 1875).

Art. 60. Wykonanie niniejszego prawa powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu, Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*
